

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 8Nt/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2519010061
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Ivan
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2020:2519010061.2

Uznesenie

Okresný súd Piešťany v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Ivana a prísediacich Evy Lechnerovej a Ing. Anny Morávkovej, v trestnej veci odsúdeného L. B. pre pokračovací zločin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona, pokračovací prečin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 20, § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona a prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, na verejnom zasadnutí 12. februára 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z.z., ďalej len Trestný poriadok) súd návrh odsúdeného L. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom B. XXX, t.č. vo výkone trestu v ÚVTOS Leopoldov, na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 8T/30/2017

z a m i e t a ,

nakoľko neboli zistené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Trestného poriadku.

odôvodnenie:

Dňa 18. marca 2019 bol Okresnému súdu Piešťany doručený návrh odsúdeného L. B. na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 8T/30/2017. Ako dôvody návrhu odsúdený uviedol, že súd pochybil pri ukladaní trestu, nakoľko mu neuložil súhrnný trest. Zároveň má za to, že použitie asperačnej zásady pri ukladaní trestu bolo v jeho prípade neprimerane prísne aj vzhľadom na to, že mal dve poľahčujúce okolnosti. Súd nezohľadnil ani to, že má maloleté deti, ani to že odcudzené veci vrátil, k skutkom sa priznal a oľutoval ich.

Z doplnenia žiadosti o povolenie obnovy konania, ktoré bolo podané dňa 11. februára 2020 prostredníctvom obhajcu odsúdeného vyplynulo, že v priebehu celého konania odsúdený svoju vinu nepopieral, spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a ku skutku sa aj priznal, avšak po celý čas v domnení, že ho súd odsúdi za prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 a nie podľa odseku 4 za zločin krádeže, hoci v skutočnosti odsúdený L. B. a spoluobžalovaní nespáchali trestný čin závažnejším spôsobom konania - vlámaním, ale zmocnili sa cudzích vecí bez prekonania zámok, resp. bez rozbitia okien, nakoľko tieto už boli rozbité, resp. zámky vylomené. Odsúdený L. B. sa priznal a to z toho dôvodu, že dôkazy vykonané v prípravnom konaní a v konaní pred súdom dokazovali jeho vinu, ukradnuté veci vrátil a čin oľutoval, spoliehajúc sa na trest s trestnou sadzbou za prečin. V prípravnom konaní však neboli vykonané dôkazy, ktoré by preukazovali vlámanie sa do objektov uvedených v obžalobe okrem priznání obžalovaných. Neboli zaistené daktyloskopické stopy preukazujúce spáchanie skutku odsúdenými, teda dôkazy v prospech odsúdených. Po právoplatnosti rozhodnutia sa odsúdený L. B. dozvedel informácie od spoluobžalovaných, že zistili kto boli osoby, ktoré vylomili zámky a rozbili okná na domoch z ktorých si odsúdení prisvojili veci. Išlo o osoby uvedené odsúdeným X. B. na čl. 525 v spise 8T/30/2017, teda o osobu W. B., ktorý je bratrancom družky odsúdeného L. B., M. B., ktorý je

bratom jeho družky. Podľa ďalších informácií z rodiny odsúdeného osobou, ktorá rozbila dvere mal byť aj M. Z.. Minimálne tieto tri osoby mali vniknúť do objektov uvedených v obžalobe pred odsúdenými prekonaním zámkov, resp. rozbitím okien a teda sa dopustili vlámania do týchto objektov. Iné dôkazy súdu skôr neznáme v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku môžu byť dôkazy doteraz nevykonané a to výpoveď svedkov M. Z., W. B. a M. B. a konfrontácia týchto svedkov s odsúdenými. Tieto dôkazy súdu skôr neznáme sú takého charakteru, že by mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste a môžu mať zásadný vplyv na výšku ukladaného trestu. Odsúdený poukazuje na závažný fakt pôvodného konania, že nebola splnená podmienka uloženia trestu, ktorý teraz odsúdený vykonáva, nakoľko zo strany odsúdeného nedošlo k vlámaniu sa do objektu, z ktorého boli ukradnuté veci poškodeným.

Za účelom rozhodnutia o návrhu odsúdeného Okresný súd Piešťany vytyčil verejné zasadnutie na 12. februára 2020. Odsúdenému bolo predvolanie na verejné zasadnutie doručené 27. decembra 2019.

Dňa 12. februára 2020 vykonal súd verejné zasadnutie. Na verejnom zasadnutí súd oboznámil čítaním listinné dôkazy v pripojenom spise Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/30/2017, a to rozsudok Okresného súdu Piešťany č.k. 8T/30/2017-455 zo dňa 16. apríla 2018, žiadosť odsúdeného zo dňa 6. januára 2019 doručení Krajskému súdu v Trnave dňa 8. januára 2019, uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 5To/107/2018-531 zo dňa 10. januára 2019, ako aj žiadosť na obnovu konania zo dňa 18. marca 2019 a odpis registra trestov odsúdeného.

Z dokazovania vyplynulo, že L. B. bol rozsudkom Okresného súdu Piešťany zo 16. apríla 2018, sp. zn. 8T/30/2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 10. januára 2019, sp. zn. 5To/107/2018 uznaný za vinného pre pokračovací zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e) Trestného zákona, pokračovací prečin porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 20, § 194 odsek 1, odsek 2 písmeno c) Trestného zákona a prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov nepodmienečne, so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Z odpisu registra trestov vyplynulo, že L. B. bol doposiaľ 9-krát súdne trestaný, prevažne pre majetkovú trestnú činnosť. V jednom prípade došlo k zrušeniu trestu a bol mu uložený súhrnný trest.

Odsúdený na verejnom zasadnutí uviedol, že podľa jeho názoru dostal veľa za takú vec. Taktiež poukazuje na to, že došlo k zmene § 212 Trestného zákona a to 1. augusta minulého roku. Uložený trest sa mu javí neprimerane vysoký vzhľadom k závažnosti činu a výške spôsobenej škody. V pôvodnom konaní uvádzal, že bol na neho vyvíjaný nátlak a to tým, že išli vo výťahu a z kriminálky pán Z. mu povedal, že ide k zubárovi, aby sa mu ku všetkému priznal, že bude zle, že bude nervózny z toho, že mu vytrhnú zub. Skutočnosť o nátlaku nikomu neuvádzal v pôvodnom konaní, lebo sa bál, že to bude ešte horšie. Uvedené skutočnosti uvádza až po vykonaní časti trestu, pretože čakal na termín. Dostal veľa za takú vec a žiada povoliť obnovu konania.

Obhajca na verejnom zasadnutí uviedol, že vzhľadom na zmenu ustanovenia § 212 obhajoba má za to, že uložený trest sa javí ako neprimerane prísny. Žiadajú, aby súd aplikoval priaznivú retroaktivitu, v dôsledku ktorej povolí obnovu konania, vykoná navrhované nové dôkazy a opätovne rozhodne o obnovenom konaní o spravodlivom treste. V ostatnom sa pridriavajú návrhu, ktorý bol podaný a doplnenia, ktoré bolo súdu doručené.

Prokurátor na verejnom zasadnutí uviedol, že si myslí, že v pôvodnom trestnom konaní došlo k rozhodnutiu o vine ako aj treste na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, čo nekonštatoval len Okresný súd Piešťany ale aj Krajský súd v Trnave. Majú za to, že vyjadrenia, ktoré uvádza odsúdený na dnešnom výsluchu nie sú pravdivé, sú dokonca nelogické. Ak by bola pravda, že by bol v prípravnom konaní donucovaný nátlakom, tieto skutočnosti by uvádzal bezprostredne po tom ako sa stali. Ako súd oboznámil, súd konštatoval vinu obžalovaného nielen na základe priznania obžalovaného, ale aj na základe dôkazov, ktoré preukazujú jeho vinu. Majú za to, že dôvody, ktoré obžalovaný uvádza a ktoré nepokladajú za pravdivé, majú viesť k povoleniu obnovy konania, na ktoré by sa automaticky aplikovali ustanovenia nového Trestného zákona, v čom treba vidieť hlavný účel podaného návrhu. Sú toho názoru, že obžalovaný bol súdený, uznaný vinným a trest bol uložený podľa zákona, ktorý v časovej pôsobnosti bolo možné použiť a preto navrhujú žiadosť na povolenie obnovy konania ako nedôvodnú zamietnuť.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr než známe, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 397 odsek 2 Trestného poriadku, o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku, súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napraviť právoplatné rozhodnutie, ktoré je v rozpore so skutkovým stavom veci, pretože dodatočne vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v pôvodnom konaní súdu neboli známe a súčasne tieto skutočnosti sú tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr než známe. Za skutočnosti súdu skôr než známe v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku sa považujú také, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa týka návrh na obnovu konania. Takouto skutočnosťou je objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Za dôkazy súdu skôr než známe sa považujú predovšetkým dôkazy, ktoré neboli vykonané v pôvodnom konaní alebo v pôvodnom konaní boli síce vykonané, ale s novým obsahom odlišným od obsahu v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov. Dôkazom súdu skôr než známym v súlade s ustanovením § 394 ods. 1 Trestného poriadku môže byť popri dôkazu doteraz nevykonaného aj dôkaz v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom.

V konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa pri rozhodovaní súd vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou obvineného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní a pod. (R35/1988).

Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania nie je konaním založeným na revíznom princípe. V konaní o povolení obnovy nemožno preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Konanie o povolení obnovy sa v zmysle ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr než známe.

Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov, a to ani vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol, resp. sa zmýlil pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne vyhodnotil. (R 6/1997)

Obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok v trestnom konaní je založená na skúmaní a hodnotení nových dôkazov a skutočností, ktoré sú súdu predložené ako reálne dôkazy a skutočnosti, a súd musí skúmať, či v pôvodnom konaní tieto nové dôkazy a skutočnosti boli súdu známe, a či majú význam v trestnom konaní z hľadiska ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Odsúdený v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania uviedol, že sa v predmetnej trestnej veci zmocnili cudzích vecí bez prekonania zámok, resp. bez rozbitia okien, nakoľko tieto už boli rozbité, resp. zámky vylomené. V prípravnom konaní neboli vykonané dôkazy, ktoré by preukazovali vlámanie sa do objektov uvedených v obžalobe okrem priznaní obžalovaných. Neboli zaistené daktyloskopické stopy preukazujúce spáchanie skutku odsúdenými, teda dôkazy v prospech odsúdených. Po právoplatnosti rozhodnutia sa odsúdený L. B. dozvedel informácie od spoluobžalovaných, že zistili kto boli osoby, ktoré vylomili zámky a rozbili okná na domoch z ktorých si odsúdení prisvojili veci, pričom išlo o osoby W. B.,

M. B. F. M. Z.. Minimálne tieto tri osoby mali vniknúť do objektov uvedených v obžalobe pred odsúdenými prekonaním zámkov, resp. rozbitím okien a teda sa dopustili vlámania do týchto objektov.

Preskúmaním spisového materiálu tunajšieho súdu sp. zn. 8T/30/2018 bolo zistené, že v predmetnej trestnej veci súd vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného L. B., ktorý s pojednávaním v jeho neprítomnosti súhlasil. Na hlavnom pojednávaní bola prečítaná výpoveď obžalovaného z prípravného konania z ktorej vyplynulo, že sa ku skutkom uvedeným v bodoch 1 až 4 rozsudku priznal, svoje konanie oľutoval a vzniknutú škodu chcel uhradiť, resp. odpracovať. K spáchaným skutkom pod bodmi 1 až 4 rozsudku, ktorých sa návrh na povolenie obnovy konania týka uviedol, že všetci piati obžalovaní sa podieľali na ich spáchaní, pričom osobitne sa na krádeže nepripravovali, len vedeli, že uvedené domy nie sú v zime obývané. L. B. uviedol, že okno na dome u poškodenej U. rozbil on, keďže R. B. sa nepodarilo ho vypáčiť. Cez toto okno vošli do domu poškodenej U. aj druhýkrát, pričom medzi oknami bola doska, ktorú odtiaľ odstránili. Na dome poškodeného K. R. a Š.I. B. vylomili sekerou dvere, aby sa dostali do vnútra. Z oboch domov odnášali veci spoločne, pričom to bolo niekedy v zimnom období. Raz sa vlámali len do kôlne poškodenej U., z ktorej odcudzili náradie. Obžalovaný nevedel presne uviesť, koľko vecí odcudzili, avšak mohli to byť tie veci, ako sú uvedené v uznesení o vznesení obvinenia. Z oboch domov odcudzili veľa vecí, ktoré do osady odvážali na káricku. L. B. si z odcudzených vecí nechal dva obrazy, ktoré dobrovoľne vydal polícii a rádio, ktoré však jeho deti niekde zahodili.

Vo veci 8T/30/2018 bolo rozhodnuté na základe vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynulo, že skutky spáchal obžalovaný. Odsúdený sa k spáchaniu skutkov pri výsluchu nielen priznal ale ich priebeh aj opísal. Na základe vykonaného dokazovania, po zhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo i súhrne súd dospel k záveru, že vina obžalovaného L. B. vo vzťahu ku skutkom 1 až 4 uvedených vo výroku rozsudku je preukázaná, a to nie len priznaním troch obžalovaných, ale aj výpoveďou spoluobžalovaného W. K. o ich účasti na spáchaní uvedených skutkov, vyhlásením o vine obžalovaného Š.G. B., i výpoveďami poškodených L.. F. U., R.. B. U. a O. K. a ďalšími zabezpečenými dôkazmi, najmä vydanými vecami a obhliadkami miesta činu. Vlámání sa do priestorov odkiaľ boli veci odcudzené mal súd za preukázané nie len priznaním sa odsúdených k spáchaniu skutku, ale aj tým, že obžalovaní opísali spôsob, akým sa do priestorov dostali, pričom tento spôsob vlámania bol potvrdený aj vykonanou obhliadkou miest.

Navyše skutočnosť, že osoby W. B. a M. B. mali podľa tvrdenia odsúdeného vniknúť do objektov uvedených v obžalobe pred odsúdenými a to prekonaním zámkov, resp. rozbitím okien a teda sa dopustili vlámania do týchto objektov nie je v predmetnej trestnej veci novou skutočnosťou, keďže tieto informácie vyplývajú už z podania X. B. zo dňa 6. januára 2019 v pôvodnom konaní, ktoré sa nachádza na čl. 525. Vzhľadom na uvedené sa nejedná o nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ale o skutočnosti, ktoré boli známe Krajskému súdu v Trnave pred rozhodnutím o odvolaní.

Ustanovenia Trestného poriadku upravujú podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Pri konaní o návrhu na povolenie obnovy konania však odsúdený súdu nepreukázal existenciu nových skutočností a ani dôkazov, ktoré by odôvodňovali povolenie obnovy konania.

Jedinou novou skutočnosťou, ktorú odsúdený uviedol je, že mal byť na neho pred výsluchom v prípravnom konaní vyvíjaný nátlak. Súd má za to, že ak by táto tvrdená skutočnosť bola pravdivá namietal by ju odsúdený aj v priebehu pôvodného konania, nebolo tomu tak, uvedenú skutočnosť neuviedol v písomnom návrhu na povolenie obnovy a navyše sa odsúdený nielen k spáchaniu skutkov priznal, ale ich spáchanie aj podrobne opísal. Skutočnosť, že by skutky neboli spáchané vlámaním nenamietal ani v odvolaní, kedy namietal len výšku uloženého trestu, ako ju namietal aj teraz, čo súd považuje za hlavný dôvod podanej žiadosti a tvrdených skutočností. Súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, ako je už vyššie uvedené sa nemôže zaoberať námietkami odsúdeného voči uloženému trestu, ale len existenciou nových skutočností a dôkazov v predmetnej trestnej veci. Odsúdený však neuviedol v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nové skutočnosti, ktoré by zakladali povolenie obnovy konania.

K novele Trestného zákona účinnej ku dňu 1.8.2019, kde došlo k zmene ustanovenia § 212 Trestného zákona, ktorá bola v tomto konaní tiež spomenutá súd uvádza, že dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdu. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky z 20.8.2009, sp. zn. 6Obo 57/2009) Zmena Trestného zákona v ustanovení § 212 Trestného zákona však nastala až po vynesení rozsudku v predmetnej trestnej veci, takže táto skutočnosť v čase vynesenia rozsudku ani neexistovala.

Za skutočnosť skôr neznámu v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku nemožno považovať prípadné zmeny predpisov hmotného práva, keďže táto zmena v čase vyhlásenia pôvodného rozhodnutia objektívne neexistovala (obdobne vid' nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26.7.2019 pod sp. zn. I. ÚS 142/2018) a teda nemohla byť zohľadňovaná, prípadne aplikovaná pri procese rozhodovania.

V danej súvislosti je potrebné poukázať aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia NS SR pod č. Tpj 44/2013, z ktorého vyplýva, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t.j. zákonných predpokladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, pričom splnením podmienky pre obnovu konania „ex lege“ je tá právna skutočnosť, ak ústavný súd vyslovil nesúladiť zákona s ústavou (§ 41b odsek 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky), čo však v danom prípade zistené nebolo.

V pôvodnom konaní súd pri kvalifikácii trestného činu vychádzal s ustanovení § 212 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov aj v čase vyhlásenia rozsudku, a to aj vzhľadom na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zjednotenie výkladu zákona v otázkach právnej kvalifikácie skutku vykazujúceho znaky jednočinného súbehu trestného činu krádeže vlámaním podľa § 212 Trestného zákona a trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Trestného zákona spáchaného závažnejším spôsobom - vlámaním v zmysle § 138 písmeno e) Trestného zákona, pomeru špeciality a zásady ne bis in idem, sp. zn. Tpj 78/2011 prijatého 12. decembra 2011. Podľa tohto stanoviska, ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona, pri použití § 138 písmena e) Trestného zákona. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 odsek 1 Trestného zákona).

Trestný zákon v § 2 upravuje jeho časovú pôsobnosť, pričom zakotvuje zásadu posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu podľa zákona účinného v čase, kedy bol trestný čin spáchaný. V časovej pôsobnosti je vyjadrená aj ústavná zásada vylúčenia retroaktivity (spätnej pôsobnosti), ak by to bolo pre páchatel'a nepriaznivejšie. Použitie retroaktivity v prospech páchatel'a je však povinné. Možná je však v tomto prípade konkurencia viacerých zákonov a to všetkých zákonov od času spáchania trestného činu do vynesenia rozsudku. Za priaznivejší z viacerých zákonov platných v čase od spáchania trestného činu do vynesenia rozsudku treba považovať ten zákon, ktorý pri použití súhrnu všetkých jeho ustanovení vzťahujúcich sa na súdený trestný čin poskytuje miernejší výsledok pre obvineného. Tak ako je uvedené, ustanovenie § 2 Trestného zákona má na zreteli zmeny trestného zákona iba v období od spáchania trestného činu do vyhlásenia rozsudku, pričom vo veci Okresného súdu Piešťany sp. zn. 8T/30/2017 bol rozsudok vyhlásený dňa 16. apríla 2018 a v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 10. januára 2019 sp. zn. 5To/107/2018, bola vec právoplatne skončená 10. januára 2019. Zmena Trestného zákona v ustanovení § 212 nadobudla účinnosť dňom 1. augusta 2019, teda po vyhlásení rozsudku v danej veci ako aj po nadobudnutí jeho právoplatnosti.

Zároveň súd uvádza, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu je prípustný iba vo výnimočných prípadoch (Rt 5Tost/1/2008).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného súd zistil, že u odsúdeného nie sú splnené podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku, nakoľko nebolo preukázané, že by dodatočne vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, preto súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť a to do troch pracovných dní odo dňa jeho oznámenia. Sťažnosť sa podáva na Okresnom súde Piešťany, rozhoduje o nej Krajský súd v Trnave. Sťažnosť má odkladný účinok.